

KRATKOČASNIK

glasilo Osnovne šole Primoža Trubarja Laško

Šolsko leto 2019/20, 4. november 2019, številka 7, letnik VIII

Sara Čopar: Prva zmaga na mednarodnih tekmah

Albin Simonič: »Nekatere gibalne sposobnosti otrok se slabšajo«

Dnevi evropske kulturne dediščine: Skriti kotički Laškega

Za miren svet je potreben čist planet

Mobilnost v naši šoli

Potočka zijalka in Logarska dolina

KRATKOČASNIK, glasilo OŠ Primoža Trubarja Laško

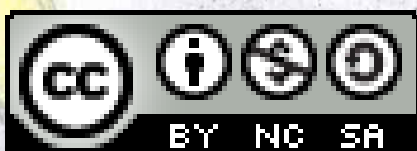
šolsko leto 2019/20, 4. november 2019, številka 7, letnik VIII

Odgovorna urednica: Tanja Drolec

Uredništvo: Nika Lapornik, Nejc Teršek, Natalija Urbanc, Beno Čibej, Pika Božič, Izza Belak, Tereza Podkoritnik, Janez Terbovc, Tinkara Weber – Zupanc, Sara Vrhovšek, Sara Salobir, Klara Gradič, David Bolčina, Nace Pirnat, Eva Štavl, Almin Kalesić Murtić, Nejc Zdouc, Lara Hrastnik, Nik Zorko, Aljaž Knez, Matic Slapšak, Maks Steiner, Vita Nemec, Gašper Kačič, Andraž Plahuta, Tian Rezec, Danaja Verbovšek, Veronika Padežnik, Žan Terbovc, Eva Založnik, Ana Cvibošek, Eva Pinter

Naslovnica: Sara Čopar

Podlaga strani: Špela Videc

Didaktično gradivo je na voljo pod licenco
Creative Commons
Priznanje avtorstva- Nekomercialno-Deljenje
pod enakimi pogoji 2.5 Slovenija

Spletno objavo omogočila Osnovna šola Primoža Trubarja Laško

ŠPORT

Prva zmaga na mednarodnih tekmah

Sara Čopar, ki je tik pred začetkom šole postala mladinska svetovna prvakinja v plezanju, obiskuje Podružnično šolo Debno. Učenko smo ob tem izjemnem uspehu povabili na intervju.

Veliko mladih se ukvarja s športom. Ti si se zapisala plezanju. Kdo te je navdušil zanj?

Za plezanje me je navdušil sošolec, s katerim sva obiskovala glasbeno šolo.

Ljudje pogosto rečejo, da jim šport pomeni sprostitvev. Kaj plezanje pomeni tebi?

Seveda mi pomeni sprostitvev in vse na svetu.

Kdaj treningi preidejo iz lahkotnosti v trdo delo?

Odvisno od tega, koliko si pripravljen narediti ali vložiti za ta šport, koliko si se pripravljen odrekati zanj.

Tudi ko se ukvarjamo z zadevami, ki jih imamo radi, se lahko zgodi, da se kaj zalomi oziroma da kaj ne gre po načrtih. Si kdaj razmišljala, da bi nehala trenirati?

Ne, v bistvu nisem nikoli niti pomislila na to.

Koliko časa že treniraš? Kdaj si začela?

Treniram že devet let, od petega leta.

Kdaj imaš treninge? Kako izgledajo? Kdo te na njih usmerja in ti pomaga?

Treninge imam petkrat na teden oziroma vsak dan, zelo pogosto tudi ob koncih tedna. Na njih

me usmerjata trenerja Albin Simonič in Jan Strmole.

Trud in pridno delo sta ti letos konec avgusta v italijanskem Arcu prinesla naslov mladinske svetovne prvakinja v plezanju ... Lahko kaj več poveš o tem?

To se je dogajalo malo pred začetkom šole. Tekmovala sem v vseh treh disciplinah. Se pravi težavnost, balvani in hitrost. Na koncu se je rezultat vseh treh disciplin seštel in na koncu je sledila še kombinacija, v kateri sem tudi zmagala.

Kaj ti pomeni naslov mladinske svetovne prvakinja?

To je bil zame res velik šok, saj je bilo povsem nepričakovano. Res, tega veselja ne morem opisati.

Je to tvoja prva zmaga ali se morda lahko pohvališ še s katero?

Na mednarodnih tekmah je to moja prva zmaga, prav tako so to moje prve stopničke. Drugače pa sem bila v Sloveniji kar pogosto na vrhu.

Vsak uspeh predstavlja korak do naslednje zmage. Kakšne so tvoje želje?

Da bi v plezanju še naprej uživala kot do zdaj in da bi še kakšna zmaga prišla vmes.

Uspehi ponavadi ne pridejo brez pomoči in spodbude družine oziroma najbližjih. Kdo te najbolj podpira pri tem? Kdo je najbolj ponosen nate?

Moja družina seveda, potem prijatelji, trenerji ... Vendar najbolj družina.

Občina Laško ti je v sodelovanju z našo šolo pripravila sprejem. Kako si se počutila?

To je bilo veliko presenečenje zame, ker tega nisem pričakovala. Ko sem prišla v šolo in zagledala kamere, starše in trenerja, sem bila res v pozitivnem šoku.

Se je odnos sošolcev zaradi osvojenega naslova prvakinja spremenil? Kako so se odzvali na tvoj uspeh?

Sošolci so bili zelo veseli in so mi privoščili to zmago. Nekateri malo bolj, drugi malo manj,

odvisno od posameznika, kako je to sprejel. Je pa res, da mi mnenje drugih tudi ni posebej pomembno.

In učitelji? Ti kdaj zaradi uspeha pogledajo skozi prste? Ti je kdaj zaradi tega pri katerem predmetu prizanešeno?

V šoli imam status športnice in več kot to niti ne more in ne sme biti.

Čez nekaj mesecev se boš poslovila od osnovne šole. Kakšni so tvoji načrti?

Moji načrti so, da bi šla na I. gimnazijo v Celju, na športni oddelek, da bi lažje usklajevala treninge s šolo.

Kje se vidiš čez deset ali dvajset let?

Tega še vem. To je veliko časa za naprej. Upam, da bom še vedno plezala in bila med najboljšimi tekmovalci.

Ti poleg treningov in dela za šolo ostane kaj prostega časa? Kaj takrat najraje počneš?

Prostega časa je bolj malo, vendar takrat, ko ga imam, to izkoristim s svojo družino.

Nam lahko zaupaš kakšno zanimivo prigodo iz svojega športnega življenja?

V prvem razredu sem si med treningom zlomila roko. Vendar ne med plezanjem, ampak med igro. Ko smo s prijateljicami čakale, da bomo na vrsti za plezanje, smo se igrale na sodniškem stolu. Skočila sem z njega, se ujela na roke in si tako zlomila roko.

In za konec ... Če bi dobila nalogo, da moraš mlade prepričati, da bi se več ukvarjali s športom, kako bi se je lotila? Kaj bi jim svetovala?

Najprej morajo ugotoviti, kateri šport jih sploh veseli, da se bodo z njim ukvarjali ne kot z neko dodatno obremenitvijo, ampak z veseljem.

Nika Lapornik

Foto: FB Občine Laško

Kje se vidiš čez deset ali dvajset let?

Tega še vem. To je veliko časa za naprej. Upam, da bom še vedno plezala in bila med najboljšimi tekmovalci.

FOTOREPORTAŽA

Mladinska svetovna prvakinja v plezanju

Foto: FB Občine Laško

ŠPORT

»Nekatere gibalne sposobnosti otrok se slabšajo«

Ob uspehu naše učenke Sare Čopar, ki je postala svetovna mladinska prvakinja v plezanju, smo na pogovor povabili tudi enega od njenih dveh trenerjev Albina Simoniča.

Otroštvo in mladost ste preživeli v Laškem. Kakšni so vaši spomini na to obdobje?

Lepi, v bistvu je bilo malo drugače kot zdaj, ker smo veliko hodili peš, delali doma, živeli smo kar precej v hribih pod Šmohorjem. Gibanje je pri meni vedno bilo na prvem mestu. Bilo je lepo.

Obiskovali ste našo šolo. Kakšni so spomini nanjo?

Dobri, lepi. Šolo sem imel kar rad.

Kdaj se v vašem spominu prvič pojavi šport? Je bil vedno na prvem mestu ali ste morda imeli med odraščanjem kdaj tudi drugačne želje oziroma cilje?

Da, kmalu se je pojavil, ker sem veliko hodil, do šole sem imel šest kilometrov v eno stran. Začel sem trenirati košarko in kasneje tudi plezanje.

S katerimi športi se še ukvarjate?

S tekom, gorskim tekom, kolesarjenjem.

Ali obstaja življenje brez športa?

Zagotovo bi bilo težko, kar nekaj časa bi rabil, da bi se navadil, ker ko se enkrat ukvarjaš s športom, se telo navadi in potem se brez športa ne počutiš dobro.

Pri plezanju se lahko pohvalite s številnimi uspehi. Lahko kaj več poveste o tem?

Pri plezanju se ukvarjam z dvema različnima športoma: s športnim plezanjem in z alpinizmom. V osnovi izhajam iz alpinizma in sem se potem zraven začel ukvarjati še s športnim plezanjem, kar je seveda zelo povezano. Če hočeš biti uspešen v alpinizmu, je zelo pomembno, da si tudi dober v športnem plezanju. Kar se tiče alpinizma, so glavni dosežki prve slovenske ponovitve dveh težkih smeri v Cinah, vzpon v Mont Hookerju v ZDA in to je tudi edini slovenski vzpon tam.

Kateri uspeh na športnem področju vam največ pomeni? Zakaj?

Mont Hooker v ZDA, ker je ta stena zelo v divjini. Tam ni signala. To je zelo dober alpinizem, da te poganja, si v naravi, da uspeš sam brez tuje pomoči na tako divjo steno,

Kakšne so vaše želje? Imate kakšne načrte?

V športu jih nimam več, samo rad bi še čim dlje počel, kar počnem, želim si tudi, da bi bil zdrav.

Kako bi se opredelili – ste morski ali gorski tip človeka?

Gorski.

Med drugim ste trener. Vaša varovanka Sara Čopar je avgusta v Arcu osvojila naslov svetovne mladinske prvakinja v plezanju. Kakšni so vaši občutki ob tem uspehu?

Zelo dobri. Že dugo delam kot trener. Pri tem vidim, da nekateri veliko vlagajo in lahko postanejo celo najboljši na svetu. Če pa ne vlagajo toliko, pa takšnega rezultata ni. Tukaj je vedno ozka meja, če kot trener daješ prave naloge ali ne.

Imata s Saro že načrte za nadaljevanje uspešne zgodbe?

Da, seveda. Vsako sezono delamo načrt, da naprej vzdržujemo oziroma izboljšujemo rezultate.

Sara najbrž ni vaša edina varovanka. Kako vam uspe motivirati tekmovalce, da dosegajo izjemne rezultate?

V glavnem se verjetno motivirajo kar sami. Mogoče precej s tem, da gremo na različne stene, različne smeri in tako naprej. Se pravi iz telovadnice ven, ker imajo že zaradi tega veliko motivacije.

Pogosto lahko slišimo, da starši preveč posegajo v strokovno delo trenerjev. Se strinjate s tem? Kakšne so vaše izkušnje?

Da, se kar strinjam. Tudi jaz sem imel v Laškem takšno preizkušnjo, da je bilo malo preveč vtikanja staršev v to delo, zato sem raje šel stran od tega. To se v Celju ne dogaja toliko.

Kot profesor športa imate pregled nad različnimi generacijami učencev. Kakšne so njihove gibalne sposobnosti v primerjavi z generacijami pred desetletjem, dvema ...?

V bistvu vse meritve kažejo, da se nekatere gibalne sposobnosti malo slabšajo. Vzdržljivost se zagotovo slabša. So pa nekatere sposobnosti zdaj nekoliko boljše, na primer kordinacija.

V naši šoli je ogromno učencev, ki se vpišejo k izbirnim predmetom za šport za zdravje, šport za sprostitvev in izbirni šport. Čemu pripisujete te množične odločitve?

Upam, da večina res to z veseljem obiskuje zaradi tega, ker imajo radi šport. Seveda se nekateri vpišejo, ker mislijo, da je to najlažji izbirni predmet, ampak po pojem mnenju ni. Odločilni dejavnik je, da uživamo in se imamo lepo.

Zadnje čase lahko veliko slišimo o tem, da bi bilo dobro v šolo oziroma pouk vključiti več gibanja – v obliki aktivnih odmorov... Kakšno je vaše mnenje o tem?

Zagotovo bi bilo lepo, če bi mi imeli možnost omogočiti več gibanja, saj vse kaže, da se otroci premalo gibajo.

Če ne bi bili učitelj, bi bili ...

Zdravnik (smeh).

Redkokdo ve, da zelo radi berete. Katera je vaša najljubša knjiga?

Knjiga Silva Kara Alpinist.

Menda ste tudi zelo dober pisec. Lahko morda kdaj pričakujemo kakšno vaše književno delo?

Včasih napišem kakšen članek, o čem drugem pa nisem razmišljal.

Na službenem in športnem področju se vam je zagotovo nabralo kar nekaj zanimivih prigod. Bi lahko katero delili z nami?

Najbolj so bile zanimive šole v naravi. Enkrat sva z učiteljem Jožetom Zupanom plezala po strehi, reševala ljudi z ladje. Tam sva res rešila dva človeka.

To vprašanje se navezuje na športno področje ... Ali svoja otroka usmerjate v športno smer ali jima prepuščate svobodno izbiro glede tega?

Prepuščam jima svobodno izbiro.

Kaj menite o pomembnosti gibanja za otroke? Kaj bi svetovali njim in staršem na tem področju?

Naj se starši čim dlje posvečajo otrokom v gibanju. Naj jih ne vpišejo prehitro v klube, saj se mi v klubih zdi primerno začeti delati po približno desetem letu. Vaja v dvorani nikoli ne daje toliko kot gibanje z otrokom v naravi, saj so tam vključene vse oblike gibanja.

In za konec ... Kako bi na kratko opisali svoj pogled na življenje? Kaj je najbolj pomembno?

Najbolj pomembno je, da imaš neko dejavnost, ki te res vleče, da potem lahko vsepovsod dobro deluješ.

Nejc Teršek, foto: Osebni arhiv Albina Simoniča

Natalija Urbanc

NATALIJA

PLANINCI

Potočka zijalka ...

V soboto, 5. oktobra, sem se s člani planinskega krožka odpravil v Logarsko dolino proti Potočki zijalki. Zbuditi sem se moral ob šestih zjutraj in ob sedmih sem se že vozil v avtobusu.

Med vožnjo nam je planinska vodnica Urška povedala zgodbo o velikanu, ki je v jezi vrgel kamnito iglo v tla in še vedno je tam (igla v tej zgodbi je gora Igla). Ko smo prispeli, sem moral počakati, da je avtobus lepo parkiral, in kmalu smo se razdelili v dve skupini ter začeli hoditi proti jami. Odrasli so se povzpeli do Olševe in mi smo odšli proti Potočki zijalki. Hodili smo nekaj uric in med potjo smo opazovali čudovit svet Kamniško-Savinjskih Alp. Končno smo prispeli do jame. Bil sem zelo vesel, da sem si lahko malo oddahnil in nekaj pojedel. Odšli smo v notranjost jame, kjer so včasih živeli neandertalci.

Nekaj časa smo hodili še navzdol, a tokrat je trajalo malo manj časa, da smo prišli v dolino. Dogovorjeno je bilo, da gremo do izvira kisle vode, ampak je nekaj prišlo vmes. Na poti smo še obiskali muzej v Solčavi in šli do Laškega. Vozili smo se še nekaj ur, dokler nisem bil spet doma.

Beno Čibej

PLANINCI

... in Logarska dolina

Zgodaj zjutraj sem vstala, pojedla zajtrk in si umila zobe. Ati me je peljal na avtobusno postajo. Kasneje je prišla še Iza.

Z avtobusom smo se peljali po vijugasti cesti. Prispeli smo na kraj, od koder smo se odpravili proti Potočki zijalki. Dolgo smo hodili v hrib, kjer smo prišli do avstrijske meje. Fotografirali smo se. Nadaljevali smo pot visoko v hrib. Večkrat smo se tudi ustavili. Seveda smo bili zelo žejni. Po nekaj urah smo prispeli k Potočki zijalki. Jedli smo in pili. Naredili smo nekaj fotografij, nato smo se odpravili v jama.

Jama je bila zelo velika. V njej so apnenčasta tla, tudi kapljalo je po nas. Ko smo prišli iz jame, smo

se odpravili nazaj. Po nekaj urah smo prispeli do doline. Imeli smo pol ure prostega časa. Z Izo in Rokom smo se odpravili proti cerkvi, kjer smo posedli na svoje vetrovke in jedli. Naredili smo veliko fotografij. Čas je potekel, z avtobusom smo se odpeljali v muzej v Solčavo. Na koncu smo si ogledali kratek film.

Dan je hitro minil. Bilo je zares lepo. Z avtobusom smo se odpeljali nazaj domov. Prispeli smo popoldne. Res je bilo lepo in tudi vam priporočam Potočko zijalko, da si jo ogledate.

Pika Božič

...

V soboto, 5. oktobra, smo se s planinskim krožkom iz Laškega z avtobusom odpravili proti Logarski dolini. Pot nas je vodila ob Savinji, ki je bila čista kakor biser.

Avtobus nas je odložil pri cerkvici sv. Duha. Od tam smo se podali v breg. Hodili smo ob meji z Avstrijo in občudovali naravo. Videli smo veliko potočkov, gob, rastlin in najlepši razgled, kar sem jih videla. Proti vrhu nas je čakal krajši strm del poti med skalami. A splačalo se je. Ko smo prispeli do votline, se je odprl čudovit pogled na okoliške vrhove. Pred vhomom v votlino smo fotografirali razgled, pojedli malico in še malo uživali v izjemnem razgledu. V jama smo vsi odšli dobro oblečeni s kapami in z lučkami. Po prvih nekaj metrih je bila tema. V jami je bil hribček, na katerem so bile skale. S stropa so kapljale kapljice vode. Jama je ogromna in predstavljali smo si, kako so včasih v njej živeli.

Ko smo prišli iz jame, smo se podpisali v knjigo in se odpravili v dolino, kjer nas je čakal avtobus. Pri cerkvi smo imeli še nekaj časa, zato smo si pripravili manjši piknik. Odpeljali smo se v muzej, kjer so nam predstavili vse v povezavi s Solčavo. Ogledali smo si tudi filmček o Logarski dolini. Pohod mi je bil zelo všeč in z veseljem se bom še udeležila katerega.

Iza Belak

DNEVI EVROPSKE KULTURNE DEDIŠČINE

Skriti kotički Laškega

Tomaž Majcen nas je povabil, da si ogledamo skrite kotičke Laškega. Tako smo se v sredo, 9. oktobra, odpravili v Laško. Le kaj se skriva pod tem naslovom, smo se spraševali. Po ogledu smo bili vsi presenečeni. Vsak dan hodimo mimo, a ne vidimo.

Irena Plevnik

Učenci 5.a-razreda PŠ Debro so strnili svoje vtise.

Vse je bilo čudovito. Najbolj me je presenetil star divji kostanj, ki stoji na Aškerčevem trgu. Kustos Tomaž je povedal, da jih je bilo včasih v Laškem veliko, danes pa je samo še ta. **Tereza Podkoritnik**

Najbolj me je presenetila sončna ura na Martinovi cerkvi. Ne tista na stolpu, ura je na podpornem stebri. Še nikoli je nisem opazil. **Janez Terbovc**

V oči mi je padel star balkon na Aškerčevem trgu. Poseben je, ker druge mestne hiše nimajo balkonov. Je rjav in rjast. Želim si, da bi ga obdržali. **Tinkara Weber – Zupanc**

Najbolj so me presenetili kamni na tleh ob mestnih hišah. Nikoli jih nisem opazila. Zdaj vem, da so bili postavljeni, da se kočije niso zaletavale s kolesi v robove hiš. **Sara Vrhovšek**

Najbolj mi je bila všeč večna lučka v zidu na podpornem stebri Martinove cerkve v Laškem. Nisem vedela zanjo, čeprav grem velikokrat mimo. **Sara Salobir**

Najbolj so mi bili všeč okraski pod okni na hiši blizu glasbene šole. Nisem vedela, da sta nad vhodom na občinsko dvorišče dve letnici in kaj pomenita. **Klara Gradič**

Ljudje v vsakdanjem življenju marsičesa ne vidimo. Meni so bili najbolj zanimivi portali okoli oken na hišah in letnice, ki so nad njimi napisane. **David Bolčina**

Nisem vedel, da je bila včasih v Laškem cerkev sv. Elizabete. To je blizu stavbe, v kateri je Stik. Danes je viden samo vzidan del stene. **Nace Pirnat**

Rima

Rima je res prima,
a vedno ne štima.

Je prečudovita
in drži kot pribita.

Rima obstaja zato,

da kakšna pesmica še bo.

Ponavadi se rima nikoli ne ustavi,

ker vedno teče po glavi.

Potem se pesem spiše.

Lahko jo prebereš na glas

ali seveda tudi tiše,

a glavno je,

da je v njej tista rima,

ki je prima.

Eva Štavl

Risba: Almin Kalesiĉ Murtiĉ

EKOLOGIJA

Za miren svet je potreben čist planet

Ponovno se je zgodila največja čistilna akcija, ki je združila 18 milijonov ljudi iz več kot 150 držav. Zeleni val od Nove Zelandije do Havajev je zajel tudi Slovenijo. Prostovoljci so čistili Obalo in rokave rek. V Sloveniji je tudi osemsto črnih odlagališč na vodnih zemljiščih.

Martina Lorger

Kaj lahko storim za okolje?

Za okolje lahko storim to, da ločujem odpadke, pobiram smeti in sadim rastline. Zdi se mi, da je za okolje treba skrbeti zato, da se ne zadušimo v smeteh. Če vidim na tleh smeti, jih pobrem in dam v koš. Pomembno je, da

...

Jaz poskrbim za okolje tako, da ne uporabljam in ne kupujem plastičnih steklenic, velikokrat gremo kam peš in za v trgovino uporabljamo vrečke za večkratno uporabo. Ko gremo kam na potovanje, gremo tja z letalom in tam uporabljamo javni prevoz. Velikokrat nas gre tudi več v enem avtu na kakšen izlet in tudi v šolo me starši peljejo sproti, ko gredo na delo, saj živimo kar

...

Rad sem doma, ker sem doma na podeželju in tam ni onesnažen zrak tako kot v mestu. In v šolo gremo štirje ali pet z enim avtom. Včasih grem v šolo z avtobusom.

...

Uporabljam reciklirane vrečke. Recikliram veliko stvari: platenke, plastike, steklo ... Ne uporabljam tehnologije in veliko naredim za okolje. Iz uporabljenih stvari

...

Doma pobiram smeti in jih odpeljem na smetišče. Odpadke pri likovni umetnosti mečem v smeti. Ko bom velik, ne bom hodil. Vozil bom električni avto. Sortiram

...

Za okolje skrbim premišljeno. Poskušam čim bolj uporabljati javni prevoz. Vrečko za trgovino uporabljamo že deset let. Ko gremo na izlet z družino, uporabimo en avto in s tem varčujemo z nafto. Varčujem z vodo. Zelo

...

Za okolje sem že storila veliko. Recikliram in ne puščam smeti v naravi, vedno ugasnem luč, če je ne potrebujem, iz odpadkov naredim nekaj uporabnega. Vrečko za

ne uporabljamo plastike po nepotrebem in da ohranjamo rastline, saj predeljujejo ogljikov dioksid v kisik. Brez rastlin ne bi bilo življenja. Vedno, ko lahko, uporabite vrsto vozila, ki ne deluje na gorivo, ki onesnažuje okolje.

Nejc Zdouc

daleč. Ne maram smetenja, še posebej če to počnejo najstniki, da se postavljajo pred drugimi. Nikoli ne puščam smeti v gozdu in vedno imam s sabo steklenico in ne platenke vode. Ne kupujemo zapakirane zelenjave in sadja. Ne uporabljamo plastičnih slamic, ampak papirnate in ločujemo odpadke.

Lara Hrastnik

Na sestanku predstavnikov razredov bom predlagal, da zmanjšamo uporabo plastike.

Nik Zorko

naredim druge. Pogosto se vozim z javnim prevozom. Pobiram smeti, kjerkoli so. Smeti vržem v koš za smeti.

Aljaž Knez

smeti, plastiko, karton, steklo, baterije ... Ne bom škropil sadja s pesticidi. Ne odlagam smeti v gozd. Ne bom kupoval tako kot zdaj.

Matic Slapšak

malo uporabljamo plastiko. V trgovini jemljemo platnene vrečke. Ne prižigam luči po nepotrebem. Trudim se pri ločevanju odpadkov. Čim bolj se gibam in čim manj uporabljamo elektronske naprave.

Maks Steiner

zabojnik za smeti uporabljamo isto že več let. Malo gledamo televizijo in nikoli ne uporabljamo vode kar tako. Tudi vsakič, ko svojega psa peljem na sprehod,

poberem iztrebke in jih ne puščam na tleh. Trudimo se čim bolj uporabljati javni prevoz ali pa se nas veliko pelje v enem avtu. Tudi sosedom ves čas govorimo, naj si

...

Bratca in sestro sem prepričal, da hodimo peš domov. Ko grem v šolo, grem z avtobusom namesto z avtomobilom. Star papir sem recikliral, namesto da bi ga vrgel v navadne smeti. Ko pada dež, postavim sod, da ne

...

Veliko sem že naredil za boljše okolje. Na primer ne kupujem plastičnih vrečk, ker imam svojo bombažno vrečko. Pobiram smeti, ki jih je po tleh preveliko. Vode ne uporabljam po nepotrebem. Recikliram smeti in

...

Za okolje naredim veliko, večkrat hodim peš in sprehajam svojega psa. Uporabljam zlozljive vreče, pospravljam okoli doma. Domov se vozim z avtobusom

zamašijo podtalnico, saj z njo onesnažujejo okolje. Pri moji mami na Strmci grem z veseljem ven na zrak, ampak pri atiju je pa zrak poln bencina, saj živi v mestu.

Vita Nemeč

porabljam pitne vode. Ko grem v pekarno, mi mami da vrečko, ki ni plastična, zato dam vanjo kruh in ne vzamem plastične vrečke. Bolje bi bilo, da v šoli ne bi bilo več plastičnih lončkov.

Gašper Kačič

druge odpadke. Smeti ne odlagam v gozd, odlagam jih v primerne zabojnike. Predlagam, da vsi to upoštevate in skrbite za ta len svet!

Andraž Plahuta

in manj z avtom. Velikokrat grem peš v gozd. Pobiram tudi smeti.

Tian Rezec

Greta Thunberg

- Je 16-letna švedska okoljska aktivistka za podnebne spremembe.
- Njene kampanje so pridobile mednarodno priznanje.
- Začela je avgusta 2018, ko je na švedskih ulicah z geslom Šolska stavka za podnebje pozvala k odločnejšemu ukrepanju na področju globalnega segrevanja.
- S študenti je organizirala šolsko gibanje podnebnih stavk z imenom Petki za prihodnost.
- Nagovorila je vse predstavnike sveta na konferenci Združenih narodov o podnebnih spremembah 2018.
- Thunbergova je znana po tem, da je govorila tako javnosti kot političnim voditeljem, ki jih poziva k takojšnjemu ukrepanju za reševanje problema, ki ga opisuje kot podnebno krizo.
- Doma je svoje starše prepričala, da so sprejeli več življenjskih odločitev za zmanjšanje lastnega ogljičnega odtisa, vključno z odpovedjo letalskih potovanjem in neuživanjem mesa.
- Leta 2019 se je udeležila vrha Združenih narodov o podnebnih ukrepih v New Yorku.
- Tja je potovala na 60-metrski dirkalni jadrnici, opremljeni s sončnimi paneli in podvodnimi turbinami.

Martina Lorger

TEDEN MOBILNOSTI

Mobilnost v naši šoli

Teden mobilnosti je projekt, ki se proslavlja po vsej Evropi. Mlade opomni, kako pomembno je hoditi peš in se voziti s kolesom. Dejavnosti, povezane s tem projektom, organiziramo tudi v naši šoli.

Ob 10. uri so se učenci razredne stopnje in nastopajoči zbrali v avli šole. Na razstavi so bili izdelki, ki so jih naredili učenci iz oddelka razredne stopnje. Odprtje smo začela dekleta predmetne stopnje s plesom, ki smo se ga naučila pri Šolskem plesnem festivalu. Nato je sledil govor petošolcev, ki so nas podučili, kako pomembno je v šolo hoditi peš ali s kolesom. Oni to zelo vestno počnejo. Nato je sledil govor ravnatelja šole Marka Sajka in župana Občine Laško Franca Zdolška, ki se je prav tako udeležil dogodka.

Nato smo plesalci zaplesali Tutti Frutti. Ta ples smo prikazali tudi na Guštfestu in smo se ga učili z učiteljico zgodovine. Celotno prireditev je snemala TV Laško. Prireditev se je končala z zvoncem.

Zelo lepa misel je, da opominjamo sebe in druge, kaj je dobro za zdravo življenje in kako pomembno je hoditi peš.

Nika Lapornik, risba Danaja Verbovšek

Hodite peš!

Andraž Plahuta: Veronika, se ti veliko voziš z avtom?

Veronika Padežnik: Priznam, da se večkrat vozim z avtom, saj živim daleč iz mesta. Vsak dan pa grem na sprehod s svojo psičko Belo. Vsaj petkrat na mesec grem v park peš. Veliko se vozim s kolesom ali z rolerji. Tudi v glasbeno šolo hodim peš. Kaj pa ti, Andraž?

Andraž Plahuta: Ne vozim se pogosto z avtomobilom. Veliko hodim peš ali se vozim s kolesom. Peš grem v trgovino, cerkev, šolo, povsod blizu doma. Peš hodim zato, da vidim zanimivosti, ki jih iz avta ne morem najbolje videti, peš hodim, ker mi je to všeč. Tudi kolesarim zelo rad, posebej z družino. Ko bom malo starejši, bom prekolesaril Slovenijo. Vita, kako pa je s tabo?

Vita Nemeč: Tudi jaz rada pešačim, tečem in sprehajam svojega psa. Všeč mi je, ko mi pojejo ptice, sonce mi sije in diham svež zrak.

Veronika Padežnik: Kaj bi sporočili vsem otrokom naše šole?

Vsi trije: Hodite peš!

Žan Terbovc

OPZ TRUBADURČKI

2017, 2018, 2019

Otroški pevski zbor Trubadurčki matične šole Laško in podružnične šole Debro je nastopal kot združen zbor na mnogih prireditvah v domačem kraju in izven. Z veseljem vam predstavljamo nekatere.

1. Matejev sejem, prihod kralja Aleksandra, Aškerčev trg, **Pesem Podmladkarjev Jadranske straže**; foto: Boris Vrabc

2. Tone Seliškar, Mestna knjižnica Laško, **Bratovščina Sinjega galeba**; foto: Tanja Bezgovšek

3. Simbolna trgatev, občinsko dvorišče, **Čuk se je oženil**; foto: fotografski krožek OŠ Laško

4. 1. Slovenski kongres otroške srčne kirurgije, Thermana Laško, **Otroške želje**, foto: Skok

5. Pesmi babic in dedkov, Cankarjev dom Ljubljana, **Pleši, pleši, črni kos**, foto: Rokus Klett

6. Srečanje starejših občanov Laškega, Thermana Laško, **Dekle je po vodo šla**; foto: RK Laško

7. Hop v Laško z Dejanom Krajncem, KC Laško, **Otroške želje**, foto: Dejan Krajnc

8. Obletnica Hiše generacij, Hiša generacij, **Venček ljudskih**, foto: Dejan Kolšek

9. Glasba ne pozna meja, KC Laško, **Venček ljudskih**, foto: GŠ Laško-Radeče

10.. Revija pevskih zborov Od Drave do Save, Narodni dom Celje, **Tujček maček**, foto: Tanja Bezgovšek

11. Regijsko tekmovanje OPZ in MPZ Od Celja do Koroške, Mala dvorana Ipavčevega kulturnega centra Šentjur; **Marija in ptica pevka, Pesem psa samotarja, Bratovščina Sinjega galeba, Pesem o stari lisici**, foto: JSKD Šentjur

Tanja Bezgovšek

ABC-ABONMAJČEK

Od Celja do Žalca

V torek, 10. septembra, je bil v Kulturnem centru Laško že štirinajsti ABC-abonmajček, ki tudi letos ni razočaral s prikazom zabavnih plesov in pesmi ter je dal učencem možnost za spoznavanje tujih kultur. V okviru folklornega festivala Od Celja do Žalca so se predstavile Albanija, Bolgarija in Belorusija.

Albanija

Skupino sestavlja približno sto članov, starih od sedem let naprej. Njihovi narodni plesi so poskočni in zanimivi ter malo drugačni. V klasičnih narodnih nošah in seveda z albanskim znakom (dvoglavim ptičem) na hrbtu, z belo srajco z dolgimi rokavi in s telovnikom ter črnim klobukom (jelek) pri moških in s krilom ter z venci na glavi pri ženskah. Prva predstava je bila zelo poskočna. Ne smemo pozabiti tudi na glasbeno izvedbo. Tudi glasba je sledila ritmu plesa oziroma ples je sledil ritmu glasbe. Različna narodna glasbila, brez katerih ne bi bilo predstave, čeprav se večkrat osredotočamo bolj na plesalce in ne toliko na inštrumentaliste, si tudi zaslužijo pohvalo. Skupaj so seveda super skupina, ki je bila nagrajena z različnimi mednarodnimi nagradami in priznanji in je vzbudila zanimanje za to prireditev med gledalci.

Bolgarija

Sledil je nastop, ki si prav tako zaslužijo pohvalo. Te narodne noše so zelo barvite in posebne. Prav tako bele srajce in telovniki pri moških in krilo pri ženskah. Seveda je to zelo drugačna noša. Ta ples je bil poseben in zabaven. Ta skupina je prav tako prejemnica številnih mednarodnih nagrad in

priznanj. Skupaj so sami izdelali oblačila narodne noše, raziskovali o zgodovini in kulturi svoje države. Vsak je naredil svoj del in s tem so naredili pravi prikaz truda, dela in časa, ki so ga vložili v nastope. Tudi glasbena zasedba je naredila zelo dobro spremljavo, ki je eden ključnih delov dobrega nastopa. Njihov trud je bil poplačan in to se je tudi videlo v njihovih nastopih.

Belorusija

Ta je poskrbela za neverjeten konec. Svoj nastop so plesalci popestrili ne samo z inštrumentalno, temveč tudi z vokalno glasbo. Pokazali so, kaj zmorejo človeške glasilke, in nam omogočili vpogled v moč volje in moč človeškega telesa. Glasba je bila poskočna. Narodne noše so bile zelo barvite, vendar kot pri vseh edinstvene in nepozabne. Tudi inštrumentalna glasba je bila edinstvena. Vsi si zaslužijo pohvalo, saj so poskrbeli za zanimiv konec prireditve.

Prireditve je bila nadvse. Ples, glasba in nove kulture učencem ponujajo vpogled v nekaj novega in nam pomagajo tako v vsakdanjem življenju kot v šolskih klopek. Ta dan nam bo zagotovo ostal v spominu.

Eva Založnik, foto Kulturni center Laško

DELOVNA SOBOTA

Guštfest**21. septembra smo imeli delovno soboto.**

Obiskali smo prireditev Guštfest, poleg tega smo nekateri na njej celo nastopali.

Na večjih mestih so se zvrstile predstave, razstave in delavnice. Tam je bilo tudi več kuharskih mojstrov, ki so poskrbeli za okusno hrano na temo piva.

Nekaj učencev 7.a- in 7.b-razreda je nastopalo v predstavi. Prikazali smo, kakšen je bil včasih pouk gospodinjstva. Šivali smo gumbe in nama je šlo precej dobro, a končni rezultat kljub vsemu ni bil najboljši.

Nekateri učenci 7.a-razreda so se prijaviili na prikaz iger, ki so jih igrali nekoč.

Zaigrali smo vsaj deset predstav in na koncu sva se že malo dolgočasili, vendar mi je bilo vseeno všeč. Škoda, da se je večina predstav in delavnic že končala.

Večini nastopajočih v naši predstavi je bilo prav zabavno, ko jih je učiteljica malce okarala. Želimo si še več takšnih prireditev.

Ana Cvibošek in Eva Pinter

Foto: Boris Vrabec

© Boris Vrabec

Zakaj Guštfest? »Gušt« povezuje z zadovoljstvom ob dobri hrani, »guštati« pa opredeljujemo kot uživanje v jedi. »Gušt« torej nedvomno povezuje z užitkom, z nečim dobrim, ki pusti prijeten priokus in željo po še. Točno takšen je tudi naš Guštfest, ki povezuje dva stebra – nostalgичne spomine in kulinariko.

(gustfest.si)